31. szám. Budapest, 1906 augusztus 3. III. évfolyam.

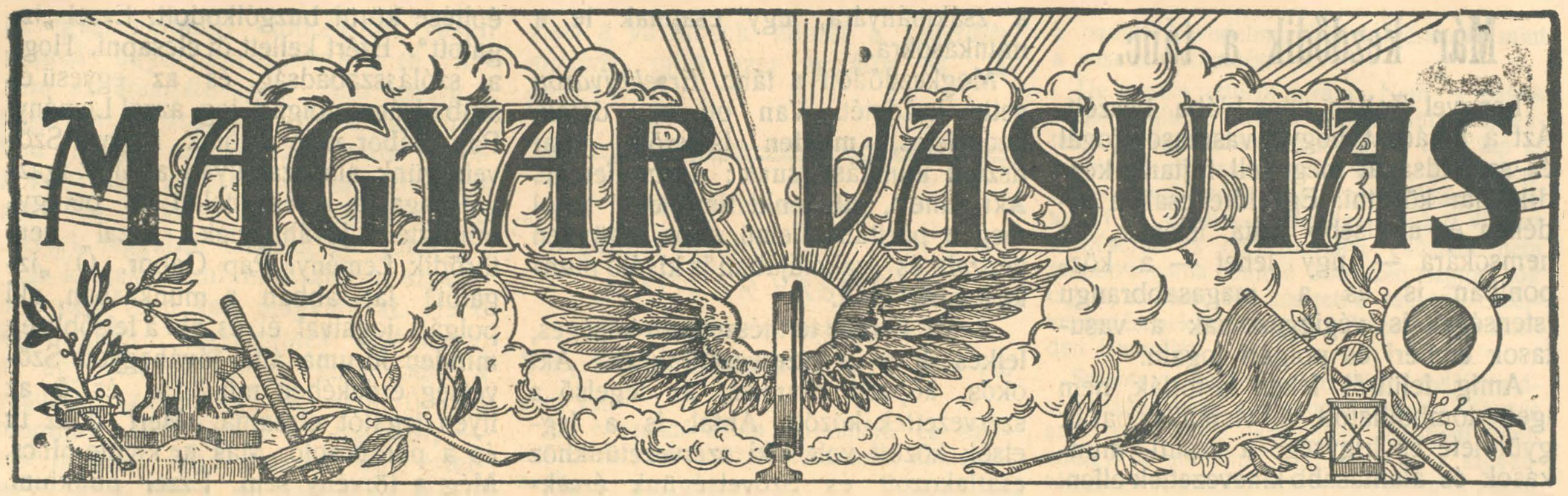

A VASUTI MUNKÁSOK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGÉNEK HIVATALOS LAPJA.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VII., Rottenbiller-u. 1 sz. (I. em. 10. a.) ahová minden levél és küldemény cimzendő.

Megjelenik minden héten pénteken.

Előfizetési árak: Egy hóra ... ... —.40 (80 fillér) | Félévre ... ... 2.40 (4.80 Kor.) Negyedévre ... ... 1.20 (2.40 „ | Egyes szám ... ... 20 fillér. A Szövetség tagjai díjtalanul kapják.

Felhivás Budapest és környéke összes vasuti alkalmazottaihoz!

Munkástársak! Kartársak!

Alighogy Szövetségünk szervezése tul van a kezdet nehézségein, alighogy besoroztuk a vasuti munkások és kinevezettek tizezreit a mi becsületes, független és bátor Szövetségünkbe, k ján és alattomos, ellenfeleink irtóhadjáratra készülnek védőbástyánk ellen. Rágalmakkel, gyanusitásokkal, rosszakaratu vakh rekkel iparkodnak hangulatot kelteni Szövetségünk ellen, amely rut mesterkedésnek csak egy a célja: **Szövetségünket feloszlattatni.**

A vasuti alkalmazottak tizezreinek Szövetségünkbe vetett bizalmát nem tudták megingatni, szelid és erősebb nyomás, az ócsárlás piszkos áradata nem volt képes félr vezetni a vasutasok nagy többségét és büszkeséggel vallhatjuk, hogy azok a munkástársaink és kinevezett testvéreink, akik becsületes uton, a független szervezkedés békés erejével óhajtják megszerezni a vasutasok összességének a *több jogot és nagyobb kenyeret*, tizezerszámra tódulnak Szövetségünkbe.

A tagokat tőlünk elhódítani vagy távoltartani nem tudták, tehát Szövetségünk e törnek ellenségeink. Igy legutóbb, a képviselőház julius 23 án megtartott ülésén **Lengyel** Zoltán országgyülési képviselő, összes ellenségeink ügynöke, gyülöletes támadást intézett Szövetségünk ellen, amelyben hamisitást, valótlanságot, ferditést és denunciációt halmozott egymásra, hogy kicsikarja *Kossuth* Ferenc kereskedelmi miniszter'ől Szövetségünk feloszlatását. *Vakmerő cinizmussal Lengyel Zoltán egyenesen azt követelte, hogy oszlassák föl a Szövetségünket és csatolják a Turtsányi Pál vezetése alatt álló Szövetségbe.*

A képviselőházban nem akadt egy hang, egyetlenegy, amely a mi szerveskedési jogunknak és az igazságnak védelmére kelt volna. Kötelességünk tehát nekünk, hogy a legnagyobb nyilvánosság előtt elhangzott rosszakaratu támadásra a nyilvánosság előtt adjuk meg a méltó választ.

Evégből **vasárnap, augusztus hó 5-én, délelőtt kilenc órakor a Külső Kerepesi-uton levő Tattersallban**

tiltakozó nagygyűlést

tartunk, melynek az a napirendje:

1. **Lengyel Zoltán képviselő támadása Szövetségünk ellen.**
2. **A vasuti munkások helyzetének javitása végett beterjesztendő emlékirat.**

Testvérek!

Körül vagyunk véve ellenségekkel, akiknek minden eszköz jó arra, hogy megsemmisitsék Szövetségünket és ezzel egyetemben a vasutasok véleményszabadságát és önrendelkezési jogát. Nem bizhatunk másban, csak saját magunkban és ügyünk szeplőtlen igazságában. De mi azután tegyük meg kötelességünket egytől-egyig.

Budapesten és környékén lakó valamennyi vasutas, munkás és kinevezett egyaránt, ott legyen tiltakozó nagygyülésünkön! Tépjük szét a hazugságok és rágalmak hálóját! Ha nem tudunk méltósággal, de erélylyel védekezni *az összes vasutasok jogát és szabadságát* veszélyeztető támadás ellen, akkor nem vagyunk érdemesek a jogra és a szabadságra. Ha nem tudjuk megvédeni a Szövetségünket, akkor nem vagyunk méltók arra, hogy szabad, független és becsületes szövetségünk legyen, hanem, rászolgáltunk a kényszerszövetség béklyóira.

Egy vasutas se hiányozzon nagygyülésünkről!

Lengyel Zoltánnak pedig alkalmat akarunk adni, hogy szemtül-szembe mondhassa el ráfogásait és evégből ezuton **meghivjuk őt vasárnapi nagygyülésünkre.** Elvárjuk, hogy megjelenik!

Testvéri üdvözlettel

a szervező-bizottság.

Már kezdődik a tánc.

Lengyel Zoltán nem hiába beszélt. Azt a tanácsát, hogy a vasutasok jogát és szabadságát meg kell fojtani, kezdik már követni. Egyelőre csak a vidéken és a kisebb fajta istenek, de nemsokára — ugy lehet — a központban is és a magasabbrangu istenségek is végiggázolnak a vasutasok emberi és polgári jogain.

Amig felülről féken tartották, nem igen tombolhatott a vicinális pasák gyülölete és irigysége a vasuti munkások és alantasabb kinevezettek ellen. Rossz szemmel nézték mindig a munkások szervezkedését. A régi jó időkben a mühelyfőnök, mérnök, raktárfőnök stb. korlátlan kényura volt a munkásnak. Ugy bánt velük, mintha a szolgálati hely kis muszka birodalom volna és ő volna ennek a birodalomnak a mindenható cárja.

Ennek a gyöngyállapotnak végét vetette a munkások szervezkedése és ami ennek nyomában járt: fölvilágosodása. Ugy kellett a munkásokkal bánni, mintha ők is emberek volnának, sőt még az aranygalléros és nagyhatalmu fölebbvalókkal egyenlő emberi és polgári jogokat is vindikáltak maguknak azok az addig lenézett és elnyomott ember-gépek.

Amióta azonban az elnökigazgató ráparancsolt a szolgálati főnökségekre, hogy szigorubban ellenőrizzék a munkásmozgalmakat, amióta fenn a kereskedelmi minisztériumban munkásellenes szél fuj, amióta Lengyel Zoltán ellentmondás nélkül uszithatott a munkások szervezete és az összes vasutasok szabadsága ellen, azóta fölszabadultak az apró zsarnokok összes alacsony szenvedélyei és bünös ösztönei. És mint a ragadozó által a a zsákmányára, ugy csapnak le a munkásokra.

Megkezdődött a tánc. *Érsekujváron* vette kezdetét. Van ott egy derék, becsületes, minden ismerőse által tisztelt munkástársunk: *Antal* Ferenc. Aki ismeri, mindenki tisztelettel hajol meg a puritán jellemü, okos, feltünően képzett és szakmájában is kiváló munkásember előtt.

Antal Ferenc természetesen hüséges, lelkes hive a szervezetünknek. Aki okos, képzett munkás, az legelső a szervezettek között. Antal is a legelsők között volt, aki szervezetünkhöz csatlakozott és Szövetségünk érsekujvári helyicsoportjának a megalakulásakor ő lett az elnök.

Ez már szálkává tette a mühelyfőnöke szemében. De a főbüne csak ezután következett. A Szövetség mult vasárnap alakitotta meg Nyitrán a helyicsoportját. A központ megbizásából az alakulásnál *Antal* Ferenc munkástársunk müködött közre. Nyilvános gyülésen történt az alakulás, amelyet annak rendje és módja szerint bejelentettek a rendőrségnek és a rendőri kiküldött jelenlétében tartottak meg. Antal Ferenc okos, higgadt és tiszta meggyőződéstől áthatott beszédjét általános helyesléssel fogadták. A rendőrség közegének sem volt semmi kifogásolni valója.

Másnap, hétfőn reggel munkába akart állani *Antal* Ferenc. A mühelyfőnök azonban, *Leményi Pap* Gábor a tiszteletreméltó férfiu neve, maga elé citálta, lepiszkolta a sárga földig, amiért a nyitrai helyicsoport alakulásán résztvett és mint *„izgatót“* minden további nélkül *elbocsájtotta a munkából.*

Méltóztassék jól megfigyelni: az a büne Antalnak, hogy a Vasuti Munkások Országos Szövetségének a kiépitése körül buzgólkodott. Ezzel „izgatott“. Ezért kellett őt elcsapni. Hogy a szólásszabadság és az egyesülés szabadsága polgári jog, azzal Leményi Pap Gábor nem törődik. Hogy a Szövetségünk alapszabályait a Máv. igazgatósága, a kereskedelmi és belügyminiszter jóváhagyták, azzal nem törődik Leményi Pap Gábor. Ő „izgatót“ lát abban a munkásban, aki polgári jogaival él és aki a felsőbbség minden fóruma által jóváhagyott Szövetség érdekében müködik, és ő az ilyen izgatót elcsapja. Mert ő az ur és a parancsoló. Más ur kivüle nincs. Még a törvény sem. Ezzel punktum.

A fölháborito igazságtalanság ellen Szövetségünk vezetősége nyomban orvoslást keresett. Mindenekelőtt a Máv. igazgatóságánál. Küldöttséget menesztett *Ludvigh* Gyula távollétében *Marx* helyettes elnökigazgatóhoz, akinek a véres sérelmet az igazsághoz hiven adták elő. Marx hüvősen hallgatta végig a panaszt, megigérte, hogy megvizsgálja az ügyet, de hozzátette, hogy „izgatás“-t ő sem tür. Amint látnivaló, Marx helyettes elnökigazgató ugyanazon a csapáson halad, mint *Leményi Pap* Gábor érsekujvári mühelyfőnök.

Ezután *Kossuth* Ferenc kereskedelmi minisztert kereste föl a küldöttség. A miniszternél is fölpanaszolták a rendszabályozást és ennek kapcsán arra kérték a minisztert, hogy az egy év óta igért fegyelmi biróságot léptesse végre életbe, hogy a hasonló igazságtalanságok a jövőben elkerülhetők legyenek.

A kegyelmes ur, aki ellenzéki pártvezér korában aranyhegyeket igért a munkásoknak, nagyan szórakozottan és hagymatagon felelt. Hogy ő igy, meg ugy, barátja a munkásoknak, de fegyelemnek kell lenni. Meg azután

---

A „Magyar Vasutas“ tárcája.

A családi élet szentsége.

Irta: **Farkas Antal.**

I.

A miniszter ur hatalmas beszédet vágott ki a parlamentben a családi élet szentségéről, a hazaszeretetről és a vallásról. A klerikálisok rettentően tapsoltak. A szélsőbal nem tehetett egyebet, velük tapsolt. A képviselő ur felnézett a karzaton ülő feleségére, aki egy civilgunyában feszegő huszárfőhadnagy társaságában rendkivüli érdeklődéssel hallgatta a beszédet s m or a tekintetük találkozott, a képviselő ur rettenetesen tapsolt. Már senki sem csapkodta a tenyerét, ő még mindig csinálta. Szinte fájt neki, de csak azért se hagyta abba. Az asszony odahajolt a főhadnagyhoz.

— Nézze Bélát. Tudja minek tapsol?

A főhadnagy elmosolyodott.

— A családi élet szentségének. Feltünően tapsol, szinte botrányos.

Az asszony önkéntelenül sóhajtott.

— Szegény Béla, hát még ezt se tegye. Tapsoljon maga is.

— Majd otthon. Nézze, most a miniszter körül tolong, hogy a kezét megrázhassa. Igazán botrány, még gyanuba kever bennünket ezzel az ostoba viselkedéssel. Maga az oka, nem vigyáz eléggé.

Az asszony megsértődött.

— Majd jobban fogok vigyázni. A szemrehányásait tartsa meg. Különben nem fog alkalmat adni ilyesmire.

A főhadnagy ur nem ijedt meg. Jól tudta, hogy az asszony hatalmában van s egy kis hizelkedéssel mindenkor helyre ütheti a csorbát.

Az ülésnek vége lett. A képviselő, a felesége, meg a barátja a parlament előtt találkoztak. A képviselőn még meglátszott a miniszteri beszéd óriási sikerének a hatása. Piros volt, izgatott volt.

— Nos, mit szóltok a miniszter beszédjéhez?

Az asszony vállat vont.

— Semmit. Gyerünk ebédelni, éhes vagyok.

— Velünk jösz Oszkár?

— Ha nem leszek terhetekre. A miniszter ur remekelt ma is.

A képviselő szeme felcsillant.

— Gratuláltam is neki. Hiába, ő a mi pártunk büszkesége.

A miniszter ur éppen mellettük szállt kocsiba. A képviselő ur meglobogtatta a kendőjét, amivel éppen a homlokát törülgette.

— Szervusz, excellenciás uram. Jó étvágyat!

A miniszter hátrafordult a kocsiban.

— Szervusz, Bélám! Köszönöm.

A vendéglőig nem igen beszéltek. Bementek, leültek egy fülkében és az étlapot tanulmányozták.

II.

A miniszter ur egyenest az e sietett. A kegyelmes asszony már asztalnál és igen szomorunak látszott. A kegyelmes ur leakasztotta a kabátját, másikat vett fel és megjegyezni méltóztatott:

— Disznó meleg van. Ehetünk.

A kegyelmes asszony csöngetett. Az inas behozta a levest.

— Mi bajod megint? — kérdezte a kegyelmes ur, mikor az inas kiment és a kegyelmes asszonynak nem méltóztatott a leveshez nyulni.

— Semmi. Vagy hát minden. Tudd meg, hogy nem türöm tovább ezt az állapotot!

— Már megind kezded?

— Nem türöm tovább a te kicsapongásaidat. Megvénültél, miniszter lettél, amit sohasem hittem és még most se jött meg az eszed. Mikor vidéki fiskális voltál, fürdőbe küldtél csak azért, hogy a szobalányunk fejét elcsavarhassad, hogy a kávés lánynak szabadon kurizálhass, hát bánta az ördög. Fiatalság: bolondság. De most már megjöhetett az

az igazságtalanul elbocsájtott vasuti munkás ügye nem tartozik ő rá, hanem az igazgatóságra. Ami pedig a fegyelmi biróságot illeti, az készülőben (!) van, de (itt Stettinára hivatkozott) az „izgatás“ nem tartozik azok közé az elbocsájtási okok közé, a melyek fegyelmi biróság elé jutnak.

A kereskedelmi miniszter ur szavaihoz nem igen kell magyarázat. Ha ő azt mondja: *fegyelemnek kell lenni*, az ugy értendő, hogy alkonyodik a vasutas szabadságának. Ha ő azt mondja: *nem türjük az izgatást*, — azt minden apró zsarnok ugy értelmezi, hogy hajrá, szabad a vásár!

Igy értette azt Szövetségünk küldöttsége is, amely némán távozott a miniszter fogadószobájából.

Megkezdődött a tánc! Mi nyugodtan és öntudattal nézünk elébe a jövendőknek. Az összesség szabadságát és az egyesek jogát körömszakadtáig védeni fogjuk és meg vagyunk arról győződve, hogy akármilyen megpróbáltatásokon kell is keresztülmennünk, a végleges győzelem a mienk lesz. Mert velünk a jog és mienk az igazság.

*

Kossuth Ferenc kereskedelmi miniszter urnak a maga és pártja jól felfogott érdekében alaposan meg kellene gondolnia, mielőtt fölül a vasutasok ellen való uszitásnak. Nevét nagyon sok vasutas — munkás és alsóbb rangu kinevezett — kegyeletteljes tisztelettel emliti, még nagyon sok vasutas hive az ő vezetése alatt álló pártnak. Ezt a népszerüséget és ezeket a párthiveket kockáztatja a kereskedelmi miniszter, ha az üldözést és vakgyülölséget szabaditja a munkálkodó vasutasokra.

Higyjék el a méltóságos és kegyelmes nagyurak, hogy az ő egyoldalu, igazságtalan eljárásuk sokkal közelebb viszi a vasutasok zömét a *szociálizmushoz*, mint ezer agitátor és „izgató.“

Figyelmeztetés.

Augusztus hó elseje óta a

„MAGYAR VASUTAS“

szerkesztősége és kiadóhivatala

VII., Rottenbiller-utca 1., I. em. 10.

alatt van.

Ide cimzendő a lap tartalmára és szétküldésére vonatkozó mindennemü küldemények.

Ugyanitt van a vasuti munkások

országos szervezőbizottsága

is. — A szervezőbizottságnak szóló levelek tehát a jövőben a «Magyar Vasutas» szerkesztősége cimére küldendők.

Ellenben a

Vasuti Munkások Országos Szövetsége

továbbra is *VII., Rottenbiller-utca 5/a I. em. 11. sz.* alatt van. Ide csupán a szövetségre vonatkozó levelek és küldemények cimzendők.

Kérjük munkástársainkat, hogy ezt az utasitást pontosan tartsák be, különben magukra vessenek, ha küldeményeiket csak megkésve intézhetjük el.

A szervezőbizottság.

SZEMLE.

Szterényi államtitkár nyilatkozata.

A keddi nappal uj jóbarátja bukkant föl a vasutasoknak. Olyan jóbarát, aki nyitott — tenyérrel közeledik a vasutasok felé. A Magyar Hirlap ez, amely uj rovatot nyitott »Vasut és Vasutasok« cimmel. Nyilván előfizető-fogdosás az ujitás célja, de aligha jár ez a szándék eredménynyel, mert az uj rovatnak már beköszöntőjéből kilátszik a lóláb. A lap fölfelé kacsint és gyanus szaporasággal emlegeti elsősorban a vasutak érdekeit és csak másodsorban a vasutasok igazát. Világos: a pausálé jövedelmezőbbnek igérkezik, mint a vasutas-előfizetés.

De ez nem tartozik miránk. Nem is tettünk volna emlitést erről a kegyetlenül jelentéktelen zsurnalisztikai eseményről, ha a lap uj munkáját nem azzal kezdte volna, hogy megszólaltatja *Szterényi* József kereskedelmi államtitkárt a vasutas-szövetségek sokat vitatott kérdéséről és ha Szterényi eközben nem mondott volna föltünő bőbeszédüséggel sok olyast, ami ámulatra készteti a vasutasok szervezkedésének, de magának Szterényinek minden ismerőjét.

Szterényi mindenekelőtt hódolatteljés alázatossággal hajol meg az ugynevezett »Koronás szövetség« előtt, ismételten erősitgeti (amit amugy és mindenki tud), hogy ez a szövetség élvezi a felsőbb körök megkülömböztetett kegyét és jóindulatát, azután szolgai módon hajbókol gróf Batthiány Tivadar előtt, végül a Vasuti Munkások Szövetségéről is beszél, mondván ezeket:

> Nézetem szerint kár volt — a mozdonyvezetőket kivéve, mint akiknek helyzete egészen speciális — a vasuti személyzetnek többféle szövetségt létesieteni; ha már szövetkeztek, egy testületbe kellett volna valamennyit tömöriteni. Ez a külön-külön szövetkezés káros kinövésekre is vezet. Igy pl. olvastam a »Magyar Vasutas« egyik számában, hogy a MÁV. igazgatóság és a miniszterium egyedül a munkások külön szövetségét ismeri el a vasuti munkások képviseletére jogosultnak.
>
> Ez egyszerüen valótlan. A gróf Batthyány Tivadar elnöklete alatt álló szövetségnek is vannak munkástagjai, hát ezt a szövetséget ne ismernők el jogos érdekképviseleti szervnek? Szó sincs róla.
>
> Az ily hiresztelések tendenciózusak és kihatásukban károsak, el akarják tériteni a munkásokat, kik körében tényleg oly izgatások folynak bizonyos idő óta, melyekkel szemben nagyon erélyes állást kell majd foglalni. A fegyelemlazulásnak oly jelei mutatkoznak, melyek a vasuti üzemben türhetetlenek. Szeretném, ha munkásaink ezzel az izgatással saját érdekükben rövidesen végeznének.

Nézetünk szerint kár volt Szterényi államtitkárnak ugyanazokat a hurokat pengetni, mint *Lengyel* Zoltán képviselőnek. Az ő magas és felelősségteljes állásában nem volna szabad alacsony agitáció forgatagába leszállania és a vasuti munkások szabadságának elnyomására fegyvereket szolgáltatnia.

---

eszed. Családapa vagy, unokáid vannak és még mindig vétkezel az erkölcs, a családi tüzhely szentsége ellen.

A miniszter ur lecsapta a kanalat. Dühösen kiáltott a kegyelmes asszonyra:

— Legalább a levest hagyd megennem!

— Ugy-e nem tetszik? Ujabb bizonyitékok kerültek a kezeim közé. Rutul megcsalsz és kikkel! Hitvány, céda teremtésekkel, ringyrongy utcai nőkkel.

— Nem igaz.

— De igaz. Megtudtam, hova jársz, melyik fürdőbe, melyik zugszállodába. Azt is tudom, hogy mikor kimegyek a nyaralóba, te itt, az én lakásomban olyan látogatást fogadsz, hogy — pfuj... Beszennyezed a családi élet szentségét, te nyomorult!

Az asszony a hirtelen haragtól sirásba csapott át. A kegyelmes ur felugrott.

— Nem eszem, ha éhen döglök, se eszem. A te nyomorult féltékenységeddel halálra kínozol, elüldözöl, sőt te kergetsz bele abba, amit te fertőnek vagy nem tudom, minek nevezel. Mit papolsz te nekem a családi élet szentségéről? Jobban tudom én, mint te, hogy mi az. Olvasd el a mai beszédemet.

— Bort prédikálsz, vizet iszol. Megérdemelnéd, hogy én is olyan legyek mint Karvaly Béláné, a te barátod felesége, akinek hol huszárfőhadnagy, hol baka-kapitány a szeretője.

— Csak ráfogjátok.

— Mert igaz. Ne is pártold, mert annál jobban gyülöllek.

— Hát csak gyülölj, de legalább ebédeljünk.

— És te tudsz ebédelni? Ó, mily elvetemült teremtés lehetsz. A családi élet.

— Ugyan eredj a pokolba ezzel a buta frázissal. Azért is eszem.

A kegyelmes ur csöngetett és behozatta a második fogást. A kegyelmes asszony ugy becsapta az ebédlő ajtaját, hogy csak ugy rengett bele az egész családi tüzhely.

III

— Hozzon még egy üveggel. Igyál Béla. Nagyságos asszonyomnak nem izlik?

— Nem.

Mély hallgatás. Béla képviselő urat bántotta, hogy az asszony haragszik. De miért haragszik? Igazán nem értette.

— Haza menjünk?

— Ahogy tetszik.

Ásitás.

— Mit szóltok a miniszter mai beszédéhez?

Az asszony idegesen csapott az asztalra.

— Ugyan hagyd el ezt a képmutató ostobaságot. Ez az ember mer nekem beszélni a családi élet szentségéről?

— De kérlek!

— Ne beszélj. A felesége nem győz eleget panaszkodni, hogy ez a vén gazember még most is az idegen szoknyák bolondja. Lábbal tiporja azt az oltárt, aminek most tömjénezett. Szeretőket tart; nincs olyan nap, hogy meg ne csalja a feleségét. Hát ez a családi élet szentsége? Fizess és menjünk.

— De kérlek...

— Hallgass, ne pártold, mert gyanussá leszel magad is. Csengess!

— Pincér, fizetünk.

A vendéglő előtt megálltak.

— Oszkár, velünk jösz?

— Nem jön. Fáj a fejem, le akarok feküdni. Te menj a pártkörbe.

Kezet fogtak. A főhadnagy megértette, hogy neki a pártkörbe kell majd kisérni a képviselő urat és aztán egész bátran felmehet az asszonykához kibékülésre.

IV.

A pártkörben találkozott a kegyelmes ur a képviselő urral.

— Még egyszer gratulálok, kegyelmes uram. Remek beszédet mondottál. Itt az ideje, hogy legalább mi védjük a családi élet szentségét a gonosz felforgatók ellen.

— Ugy van, Béla. Megvédjük mi, fogadom, hogy megvédjük.

Megrázták egymás kezét, egymás szemébe néztek anélkül, hogy elnevették volna magukat...

Államtitkár volt Szterényi akkor is, amikor *Vörös* László volt kereskedelmi miniszter engedélyezte a Vasuti Munkások Szövetségét, egyenesen arra való hivatkozással, hogy helyesnek ismeri el a munkások érdekeit. Ezek az érvek pedig ugy szóltak, hogy abban a másik szövetségben a munkások érdekei nem nyernek képviseletet és a munkások nem müködhetnek eredményesen együtt azonnak a szövetségnek a vezetőségét alkotó magasabb hivatalnokokkal.

A *Magyar Vasutas*-nak az államtitkár ur által idézett kijelentése tehát nem «egyszerüen valótlan». Ellenben «egyszerüen» téves az, mintha a gróf Batthyány vezetése alatt álló szövetségnek jelentékeny számu munkás tagja volna. A 40.000 vasuti munkásnak *egy* százaléka sincs abban a szövetségben. Ellenben a mühelymunkások majdnem egytőlegyig, a több vasuti munkás nagy része és sok ezer kinevezett tagja a Munkások Szövetségének. Tehát csakis ez utóbbi Szövetség beszélhet joggal a vasuti munkások nevében és képviseletében.

Ezt helyre kellett igazitanunk és föl kellett világositanunk a tévesen informált államtitkárt. Nyilatkozata azonban más kijelentésre is késztet bennünket.

Mély szánalommal, szinte megdöbbenéssel látjuk, mint kénytelen Szterenyi, ez a tartalmas szociálpolitikus, a szorgalmas dolgtevésnek ez a mestere hizelegve, alázattal hajlongani gróf *Batthyány*, a tartalomnélküli, közepestudásu politikus előtt.

Szomorusággal tölt el bennünket, hogy *Szterényi* József, a kit a külföld fölvilágosodott szociologusnak ismer, aki a *Nemzetközi Munkásvédelmi Egyesület* magyar osztályának éveken át volt titkára, aki gyakran megfordult a nemzetközi munkásvédő kongresszusokon, most *nyomorult politikai opportunitásból* kénytelen a farkasokkal orditani és dobálódzni az «*izgatás*» ostoba jelszavával, ami eddigelé csak üres az fickók és a brutális osztályönzés előjoga volt.

Szterényi József jelét adta régebben annak, hogy alapos ismerője a gazdasági fejlődésnek. Ismeri a munkások szervezkedésének nagy erkölcsi alapját és méltán csodálkozunk azon, hogy a vasuti munkások külön szervezkedését *most* károsnak tartja.

Volt idő, amikor ellenségei könyörtelenül törtek Szterényi exisztenciájára. Meg akarták fosztani egyéni becsületétől és jövendő pályafutását derékon akarták szegni. Akkor kapóra jött Szterényinek a *munkásbecsület*. Annál föltünőbb, hogy most olyan mélyen lebecsüli a munkásokat.

Voltunk többen a vasutasok szervezkedésének az elfogulatlan szemlélői közül, akik azt reméltük, hogy a vasuti munkások céltudatos szervezkedése *Szterényi* Józsefben melegen érző és *mindent megértő* barátot nyer. Ugy látszik, csalódtunk. Szterényi is az árral uszik és a Lengyel Zoltánokkal együtt kiáltja a becsületes és független vasutas-szervezkedésre a *Feszitsd meg l-et*.

Hogy Szterényi államtitkár is a vasuti munkások céltudatos szervezkedésének ellenségei közé állott, az kellemetlen ugyan, de elviselhető. Annyi az ellensége a szervezkedő vasuti munkásságnak, hogy egygyel több vagy kevesebb, az meg se kottyan. Még ha ez az egy olyan kaliberü is, mint amilyen Szterényi József.

De hogy egy Szterényi is belefullad az önző junkerség fertőjébe, az a szabadabb fejlődés minden barátját fájdalommal és aggodalommal töltheti el. **Pfeifer Sándor.**

Garasoskodás.

A zsirondista szövetség sajgó szivvel látja, hogy végérvényesen nem sikerült neki hálójába tartani még azt a kevés számu vasuti munkást se, akiket annak idejében magához maszlagolt. Egymásután lépnek ki a zsirondistáktól munkástarsaink, hogy lelkesedéssel csatlakozzanak ezernyi ezer testvéreikhez, akik a munkások szövetségének lobogója alatt tömörültek. Ezek a munkástársaink bejelentették a koronás szövetségből való kilépésüket és kérték, hogy töröljék őket a tagok sorából. A kutyabagosi kaszinó is illendőségi kérdést csinál abból, hogy a kilépni szándékozó tagot kiereszsze és kilépése napjától ne reflektáljon tagdijra a kilépett tag részéről. Csak holmi uzsoráskodó temetkezési egyletnél feledkeznek meg annyira a tisztesség követelményéről, hogy a kilépést bejelentő tagtól tovább is beszedik a járulékokat addig, ameddig az alapszabályok szerint ezt megtehetik. Szégyen és gyalázat, hogy a szent korona szövetség itt se átallott ilyen csunya garasoskodásra vetemedni és kilépett tagjaitól irgalom nélkül beszedte a járulékokat, nem törődve avval, hogy ezzel az eljárással egy szuszra lerazza magáról azt a humánus himport, amelylyel oly vastagon bemaszatolja a mélyen tisztelt publikum bolonditására minden cselekedetét. Annál gyalázatosabb ez az eljárás, mert miskolci tagtársaink egy küldöttségének, amely dr. *Kadosa* Marcell ügyészünk vezetésével ez ügyben fölkereste a koronásokat, határozottan megigérték, hogy akik julius végéig bejelentik a kilépésüket, azokat kiengedik és járulékaikra nem reflektálnak. Most, hogy ezt az igéretet megszegték, ügyészünk ujra fölkereste őket. Az eredmény: egy ujabb igéret. E szerint a korona szövetség augusztus havában szövetségi ülést fog tartani, amelynek napirendjére ez a kérdés is kitüzetett. *Előre is közölték, hogy a vezetőség álláspontja szerint mindenkit ki fognak engedni, aki kilépését bejelentette vagy bejelenti és a netalán már beszedett járulékokat vissza fogják fizetni azoknak, akiktől kilépésük bejelentése után szedték be.* Igaz lesz-e, nem lesz-e igaz? — erre proféta legyen, aki választ merjen adni. Annyit azonban megjövendölhetünk, hogy ezen a gyermekes, izléstelen és illoyális módon nem fogják megakadályozni a vasuti munkások szervezkedését.

Lengyel támad, Lengyel bánja.

Lengyel Zoltán képviselőnek a Vasuti Munkások Szövetsége és az összes vasutasok lelkiismeretszabadsága ellen irányitott alávaló támadása tiltakozásra készteti a vidéki önérzetes vasutasokat is.

Az első ilyen tiltakozás *Debrecenben* hangzott el. Szervezett munkástársaink kezdeményezésére julius hónap 28 án *nyilvános vasutas-gyülést* tartottak, amelyen Lengyel brutális kirohanását tárgyalták. A gyülésen több mint ezer vasutas vett részt, közöttük mintegy kétszáz kinevezett és ezek között viszont a Lengyel által pártfogolt Batthyány-szövetségnek számos tagja. A szónokok rendkivül éles hangon itélték el Lengyel Zoltán orvtámadását. Az erélyes, de megérdemelt megleckéztetését a nemzeti szájhősnek az egybegyültek egyhangu helyeslléssel kisérték; az ellenszövetség tagjai is.

Végül *egyhangulag* elfogadták a következő határozati javaslatot:

A Debrecenben 1906 julius hó 28-án tartott nyilvános vasutas-gyülés kimondja:

1. Lengyel Zoltán országgyülési képviselő f. hó 23-án a képviselőházban tett kijelentéseit *a legnagyobb fölháborodással utasitja vissza* s a vasuti munkások szabadsága ellen intézett *becstelen merényletnek* nyilvánitja.

2. Nem hiszi, hogy a jelenlegi kormány ezen gyáva utasitásnak engedjen, de ha a legcsekélyebb hatása is lenne annak és Szövetségünk veszedelemben forogna, áthatva annak tudatától, hogy ez a Szövetség rejti magában jövő boldogulásunk sorsát, védelmére a *legmesszebbmenő küzdelmet fogjuk kifejteni.*

3. Kimondja a gyülés, hogy ezen határozati javaslat ugy a Szövetségünk központi vnzetőségének, mint az összes helyi csoportoknak megküldessék.

Debreceni testvéreink bátran, okosan cselekedtek és dicséretes dolog, hogy ők voltak az elsők az összes vidékiek közül, akik lángoló tiltakozással sietnek utját vágni a vasutasok szabadsága ellen irányuló aknamunkának. Reméljük, hogy a többi testvéreink is sorra követik ezt a dicséretes példát. Zugjon Szövetségünk ellenségeinek a fülébe a dörgő kiáltás, hogy: *Jogunkat és szabadságunkat nem hadjuk!*

A debreceniek dicséretes példaadásukkal nem maradtak egyedül. Aznap, julius 28-án az *érsekujvári* vasutasok is jól látogatott bizalmi férfiülést tartottak és azon *Antal* Ferenc tagtársunk előadása után egyhangulag kimondották, hogy *Lengyel* Zoltán hazug vádaskodását megbotránkozással *visszautasitják* és őt a gyülöletes támadás miatt *megvetéssel* sujtják.

Nyomon követték őket a *nyitrai* vasutasok, akik alakuló gyülésükön fejezték ki mély fölháborodásukat a megvetendő támadás fölött, azután pedig sorra következett *Orosháza* és *Szolnok* igen erélyes tiltakozással.

A vasutasok adója.

Szolnokról irják a következőket:

Azt a feneketlen nyomoruságot, amiben a vasutasok fuldokolnak, nem száritja fel, nem apasztja a nemzeti kormányzás felkelő napja. Pedig azt hittük, hogy az az uj korszak, aminek bekövetkezését sippal-dobbal hirdették, a mi nyomoruságunkon is segit, hiszen az a párt került uralomra, amelyik a népjólétet irta zászlójára, amelyiknek minden tagja annak az eszmének a harcosa, amely a nép keblét is heviti. Keservesen csalódtunk.

Ha politizálni akarnánk, elmondanánk, hogy nagyhangu igéretek korszakában a mi helyzetünk egy parányival sem javult, mert csak ott vagyunk, ahol voltunk. Simogatással a kutya sem lakik jól és a mi nyomoruságunkon mit sem segit az, hogy nagynevü emberek terpeszkednek a kormányszékeken. A gazda szeme se hizlalja a jószágot, ha nincs takarmány, nincs abrak. Mi se lakunk jól azzal, hogy nemzeti nagyjaink tagadják meg tőlünk azt, amit a multban Bécs alázatos szolgái megtagadtak.

A nemzeti kormány megkezdte az adóbehajtást. Eddig nem fizettünk, mert azt mondták, hogy igy menthetjük meg a hazát. Ha a hazamentést továbbra is ezen a módon óhajtanánk csinálni, akkor majd elbánik velünk a tulipános kormány végrehajtója.

Már pereg is a dob. Az adólevonás korszaka beütött és sehol az országban nem virágzik ugy, mint nálunk. A szegény vasutas a rengeteg állami terhek mellé olyan pótadót kénytelen itt fizetni, hogy kenyérre valója se marad abból a nyomoruságos kis fizetésből. Tessék tekintetbe venni, hogy nálunk a városi pótadó 117 százalék, tehát jóval több, mint az állami. Megverte az Isten azt, akinek családja van, mert itt még a csecsszopók után is adót vetnek. Családtalan embernek kell fizetni 10—20 korona pótadót.

Természetesen, mint jó hazafiak, mi is elmaradtunk az adóval. Most már irgalomkegyelem nélkül hajtják be rajtunk, mert megszünt az ex-lex, mert népboldogitó nagyjaink intézik az ország sorsát. Az állam lenyuzná még a bőrünket is és mit kapunk érte az államtól? Mi az államban — hogy egy kissé erősebb hasonlattal éljünk — olyan disznót hizlalunk, amelynek a zsirja sohasem kerül a mi fazekunkba. Mi jók vagyunk adófizetésre, de arra, hogy az állam nekünk jogokat is biztositson, arra már éretlenek vagyunk.

A mi emlékiratunk, melyet az uj korszak-

ban vetett hit készittetett el velünk, ott fekszik valamelyik nagyságos vagy méltóságos ur asztalfiókjában. Annak a tárgyalására nincs idő, de a miniszter urak, a képviselő urak a leggyönyörübben megszavaztatnak maguknak két hónapi vakációt. Mi csak várjuk türelemmel az emlékirat sorsának az elintézését és fizessük az adót, akár tetszik, akár nem, mert levonják, mert eljön a végrehajtó és ellicitálja a párnánkat.

Hogy a kereset rövidebb, a munka hosszabb lesz, hogy a hajsza óriási, ki törődik ezzel? Fizess nyomorult vasutas, aztán kérdezd meg, hogy akad-e olyan valaki, aki szolnoki mühelymunkással cserélni óhajt?

——

Lengyel Zoltán emlékkönyvébe.

Lengyel Zoltán, képviselő és fiskális ur, számitsunk egy kissé. Beavatottak tudni vélik, hogy az ön hirhedt vasutas-barátságának igen anyagi az alapja. Azt mondják, hogy ön aprópénzre váltja a vasutasok egy részénél *eddig* élvezett népszerüségét. Az ügyek alapos ismerői azt tartják, hogy a vasutas-barátság *eddigelé* igen jövedelmező *üzlet* volt önnek. Nem az alamizsna-szövetségben viselt ügyészi állására gondolnak. Az a pár száz korona, amit ezért legjobb esetben kap, csak sifli. De arra céloznak, hogy a legzsirosabb vasutas balesetpörök az ön ügyvédi irodáját keresik föl és ennek révén önnek évenkint legalább is tiz-tizenötezer korona könnyen megkeresett haszon üti a markát.

De ön, Lengyel Zoltán, nemzeti hős és baleset-prókátor, elkövette azt a silányságot, hogy durva és gonosz támadást intézett a vasutasok joga és szabadsága ellen. Ugy akarta csinálni a dolgot, hogy a vasutasok egy töredékénél behizelegje magát, amikor látszólag csak a Vasuti Munkások Szövetsége, de tényleg az összes vasuti alkalmazottak önrendelkezési joga és véleményszabadsága ellen kelt sikra a hazugság és denunciálás rozsda fegyverzetével. Tulságosan furfangos akart lenni és tulságosan ostobát cselekedet. Mert számitsunk csak:

Lapunk, a *Magyar Vasutas* könyörtelenül leleplezi önt. Hasonlót cselekszik két testvérlapunk: a *Fachblatt der Eisenbahner* és a *Hrvatski Zeljeznicar*. Mintegy 25,000 vasutas olvasója van lapjainknak. Ezek szivből megundorodnak öntől, óh nagy nemzeti hős és baleset-prókátor. A huszonötezer olvasó mindegyike elmondja önről táplált véleményét két-három más vasutasnak. És ezek is szivből meg fogják önt vetni, babéros nemzeti hős és baleset-prókátor. Lesznek tehát vagy hatvan-hetvenezeren.

Azonkivül jövő vasárnap nagy vasutasgyülésen ezer meg ezer vasutas mondja ki ön fölött a bünöst és ezt a gyülést követni fogják a vidéken hasonló gyülések százai.

És mit gondol, mi lesz ennek a vége, tisztelt hazafi és baleset-prókátor? Az, hogy az összes vasutasok megismerik önt igazi alakjában és érezni fogja mindenki, hogy bárányborbe bujt farkassal van dolga. Minden vasutas tudni, látni, érezni fogja, hogy **Lengyel Zoltán a vasutas-szabadság esküdt ellensége.**

És akkor ön, Lengyel Zoltán, csak nemzeti hős marad, de megszünik baleset-prókátor lenni. Mert a balesetpörök máshová fognak vándorolni és ezzel megcsappan az ön ügyvédi irodájának busás jövedelme. És akkor ön, az öblös száj vértanuja, tépheti amugy is gyér hajzatát és énekelheti bánsan, bünbánólag:

— Nincs a teremtésben vesztes, csak én!

——

A postafőigazgatóság figyelmébe!

Se szeri, se száma azoknak a panaszoknak, amelyek hétről-hétre érkeznek be hozzánk amiatt, mert lapunk előfizetői nem kapják rendszeresen, vagy egyáltalában nem kapják meg a lapunkat. A *Székesfehérváron* például éppenséggel egyetlenegy példányát sem kézbesitik lapunknak. Más helyen egy párat kézbesitenek a cimzetteknek, a többi vagy elvész vagy pedig azt irják a cimszalagra, hogy «meghalt,» «elutazott» vagy «nem fogadja el a cimzett» — holott ugyanazzal — postával reklamálja meg lapunkat az «elhalt» előfizető.

Hiszen kétségtelen, hogy most sok munkát adunk a postának. Két-három hónap alatt majdnem megháromszorosodott lapunk példányszáma. De a postának *kötelessége* a küldemények kézbesitése. Azért fizetjük a bélyegeket és azért fizetjük adónkat.

Panaszkodni pedig hiába panaszkodunk, mert folyton kitérő választ kapunk. Valóságos Bodóné a posta: másról beszél mindig, ha a bor árát kérik tőle. Felhivjuk a postafőigazgatóságot, hogy erélyesen csináljon rendet. Már a m. kir. posta-intézmény jóhirneve érdekében, amely kétségtelenül csorbát szenvedne, ha a legszélesebb nyilvánosság előtt elmondott panaszunk sem nyerne orvoslást.

——

Vasutas sors.

Bőven ontja a pénzt a Máv. az állampénztárba. Junius hónapról két milliócskát szállitott be, amivel harminchatra emelkedett a beszállitott milliók száma. Van hát pénz bőven, csak a vasutasok számára nincs. Terhes szolgálat, rosz élelmezési viszonyok, kimerültség — ebben a hármas nyomoruságban kinlódik a vasutas. Ez az oka annak, hogy oly sok vasuti szerencsétlenség történik nálunk is, máshol is. A testileg-lelkileg kizsákmányolt munkást kötelességének teljesitése közben éri a végzete, a vasutas sors: a katasztrófa.

A közeli és távoli vasutas katasztrófákról a következő jelentések jöttek:

Székesfehérvárról irják, hogy az ottani óriási felhőszakadás Adonyszabolcs és Dunaadony között teljesen megrongálta a pályatestet. Egy tehervonat, amely épp a vihar alkalmával közlekedett, ott kisiklott. Több vasuti alkalmazott életveszélyesen megsebesült.

New-Hamburgból jelentik, hogy az itt kisoklott gyorsvonat egy gépésznek és egy fütőnek halálát okozta. Tizenkét egyén megsebesült, de nem halálosan.

Berlinből jelentik: A reggeli lapok jelentései szerint a páris-kölni gyorsvonat Labuissiere és Solve sur Sambe között kisiklott. A fütő életét vesztette, a gépész sulyosan megsebesült. Az utasokban nem eset kár.

Newyorkból jelentik: Az ugynevezett Gyémánt-tó partján, Nyugat-Amerikában nagy vasuti szerencsétlenség történt. Ezen a vidéken a vonat számtalan viadukton és alaguton megy végig s minduntalan óriási sziklához kerül, amelyek a tavat körülveszik. A tó vize ott, ahol a szerencsétlenség történt, százötven méter mély s a tó egyáltalán a legmélyebbek egyike a világon. A napokban az expresszvonat teljes sebességgel haladt el ezen a helyen s amint egy kanyarodáshoz ért, a lokomotiv kizökkent a sinekről, nekiment a szikláknak s onnan lezuhant a mélységbe. A lokomotiv magával rántotta a szeneskocsit, a postakocsit és két Pullmann-kocsit, amelyek valamennyien nyomtalanul eltüntek a nagy mélységben. A személykocsikban kilenc utas ült, akik a vonat személyzetével együtt elpusztultak. A lokomotiv és a kocsik oly mélyen fekszenek, hogy a buvárok nem tudtak hozzájuk férkőzni.

Fiumából jelentik: Buccari állomáson, hol a Fiume-Brajdicára tartó vasuti kocsikból naponta egy rendkivüli vonatot állitanak össze, az összeállitást végző fiumei személyzet közül Kanizsai József kisegitő fékező lábát egy, a vonatra lökött kocsi összezuzta. A szerencsétlent a kórházba szállitották, ahol állapota sulyosra fordult.

——

Nyilt levél

a szent koronás szövetség elnökéhez, Batthyány Tivadar gróf urhoz.

Méltóságos Elnök Ur!

Méltóságodhoz fordulok, aki nemcsak nemes ambicióját, hanem grófi tekintélyén kivül szép hosszu szakállát is a mi szövetségünk rendelkezésére bocsájtotta, hogy mindezekkel a vasutasok érdekeiért harcolhassunk. Méltóságodhoz fordulok, mert egyedül Méltóságod az, aki a mi szövetségünkben megelégszik a legolcsóbb népszerüséggel és nem hajszol igazgatói fizetéseket, napidijakat, baleset-pörökből való jutalékot. Méltóságodhoz fordulok, mert Méltóságod közöttünk, szegény vasutasok között, az egyetlen gróf, aki mint ilyen akkora tekintélynek örvend, hogy ennek latbavetésével könnyü lesz a kérelmemet teljesiteni.

Méltóságod jól tudja, hogy a mi szövetségünkbe mindnyájunkat a legszentebb meggyőződés vezérelt. — Nem terrorizmus, nem rábeszélés, nem izgatás hozott ide bennünket, hanem az a szent meggyőződés, mely oly tiszta, oly fehér, mint a Sarlay János szakálla. Mi, akik e szakállfehérségü szent meggyőződésnek birtokosai vagyunk, tiltakozunk az ellen, hogy közénk oly emberek kerüljenek, akiket nem a meggyőződés, hanem a kényszerüség vezetne hozzánk. Mi tiltakozunk az ellen, hogy szent szövetségünk táborát oly elemekkel szaporitsák, amelyek közöttünk csupán széthuzást és olyan zavart csinálnának, amiben még Turcsányi urék sem tudnának kedvük szerint halászni. Tiltakozunk, mert ismerjük ama közmondásnak az igazságát, hogy fogadd be a tótot, kiver a házból.

Ezért mi nem engedhetjük azt, hogy közibénk a munkásszövetség izgató hadai férkőzzenek, mert ez egy volna a szövetségünk tönkretételével. Csák maradjon kint a farkas és bent a bárány.

Lássa Méltóságod, hogy Szövetségünk derék ügyésze *Lengyel* Zoltán dr. nagyságos képviselő ur mennyire nem viseli szivén a mi szövetségünk érdekét. Ez az ur, aki édes hazánkban a legügyesebb vitarendező obstrukció alkalmával, képtelen arra, hogy az általa képviselt szövetség érdekeit külön válaszsza ügyvédi irodája érdekeitől. Ugyanis az ügyész urunk julius hó 23-án tartott parlamenti ülésen azt követelte a minisztertől, hogy a velünk ellenséges lábon álló munkásszövetséget oszlassák fel és tagjait olvaszszák bele a mi szövetségünkbe. Miért?

Méltóságod ugy tudja, mint én, hogy ezt a beszédet tényleg Lengyel Zoltán dr. ur a szövetségi ügyész mondotta és azért mondotta, hogy a mi szövetségünk sok ezer és ezer taggal szaporodjék. Ezek az uj tagok mindannyian munkások. A baleset ezeket szokta leginkább nyomorékká, koldussá tenni. Mint szövetségi tagok baleset-pörökkel gazdagitanák ügyészünk irodájának klienturáját. Ügyészünk szempontjából ez helyes is, de szövetségi érdekünk szempontjából ez helytelen.

Nem azért, mintha mi az egyesülési és gyülekezési szabadságnak tulipános kormányunk derék tagjainál is nagyobb hivei volnánk. Ilyesmit nem akarunk magunkra fogni. Helytelen azért, mert nem akarjuk, hogy a mi táborunk sorait megbontsák ama jólismert izgató elemek, akik előtt még a Méltóságod tiszteletet parancsoló grófi tekintélye és szakálla sem szent, akik szövetségünket lépten-nyomon leleplezték és kigunyolták. Mi nem akarunk tótokat fogadni a házba, hogy kiverjen belőle. Mi nem akarunk az ügyész ur irodája kedvéért olyan esőt az Urtól, amelyben ne legyen köszönet. Mi nem akarjuk, hogy tagjaink között olyan emberek legyenek, akiket nem

a szent meggyőződés, csupán a kényszer, a parancs, a hivatalos presszió hoz közibünk, mert jól tudjuk, hogy ezek a nyersnyakas elemek már az első alkalommal olyan kellemetlen perceket szereznének Méltóságodnak és nekünk, amikkel a Lengyel-iroda megszaporodott jövedelme nem ér fel . . .

Ezek előre bocsájtása után arra kérjük Méltóságodat, hasson oda, hogy szövetségünk derék ügyésze Lengyel Zoltán ur a szövetségünk érdekében meghozza azt az áldozatot, hogy irodája jövedelmének ily módon való szaporitásáról lemondjon. Győzze meg méltóságod Lengyel Zoltán urat, hogy mi mindnyájan önzetlen emberek vagyunk, akik szövetségünket nem akarjuk felhasználni magánérdekeink kielégitésére, akik megelégszünk azzal a tudattal, hogy bennünket a sziklaszilárd meggyőződés hozott össze, tart fenn és ezen az alapon akarjuk tovább fejleszteni szövetségünket, amelynek érdeke ez alkalommal nem fedheti a Lengyel Zoltán ur irodája érdekét.

Hasson oda Méltóságod, hogy Lengyel Zoltán ur, a népszabadság, a függetlenség, az egyenlőség közismert apostola az egyesülési és gyülekezési jogot még akkor is elismerje, ha az magánérdekeivel ellenkezik.

Méltóságodat csaknem lehetetlen feladat elvégzésére kértem fel. Kemény dió lesz ez, de Méltóságod megropogtatja. Ha nem sikerül, kénytelenek leszünk nyilvános gyülésen tiltakozni az ellen, hogy a mi szent szövetségünk táborába a mi ellenségeinket besorakoztassák az ügyész ur irodája kedvéért. A tiltakozó gyülés szónokául Lengyel Zoltán urat, szövetségünk ügyészét fogjuk felkérni, aki majd elbánik azzal a képviselő urral, aki az ügyvédi irodáját a gyülekezési és egyesülési jog letiprásával és a szövetségünk érdeke árán akarja felvirágoztatni.

Mert — Méltóságos uram! — bennünket szent koronásokat a szent meggyőződés vezérelt egy táborba és táborunkon nem hagyunk rést ütni az ügyész ur szent koronáiért.

Méltóságodnak kézcsókoló és alázatos szolgája:

Budapest, 1906 julius 31.

Zsirondy István,
ny. máv. hivatalnok
a szent koronás szövetség tagja.

A Déli vasut rabszolgatelepe.

Ez a rabszolgatelep Székesfehérváron van és fűtőháznak csufolják. Van máshol is, de ez alkalommal erről a telepről van szó. Hogy a milliókat bezsebelő részvénytársaság telepein ily állapotok uralkodnak, az csak annak a bizonyitéka, hogy ennél a jeles üzletnél sokkal többet törődnek a profittal, mint a munkásság sorsával.

Általános a panasz, hogy a Déli vasut még azokat a kedvezményeket sem adja meg, amiket a Máv. megad az ő munkásainak. Már pedig a legjobb akarat sem foghatja a Máv.-ra, hogy ő ezeket a kedvezményeket roppant bőkezűen méri. Itt van mindjárt a szabadjegy kérdése. Nyilvánvaló, hogy a Máv.-nál is óriási szekaturák és egyéb torturák után juthat a munkás időleges szabadjegyhez. Ezt a naponkint beérkező panaszok bizonyitják. De ha megkapja, legalább ingyen kapja meg. A Déli vasutnál ezt is pénzért adják.

Az a társaság, mely évenként milliókat oszt szét a részvényesei között, bizonyára nem jutna a csőd szélére, ha a nagylelkűségben annyira menne, mint a Máv., hol a munkás ha egyszer három évet töltött a szolgálatban, ingyen juthat szabadjegyhez. A Déli vasutnál évtizedeket tölthet nyomoruságos szolgálatban, mégis muszáj neki a jegy egyötödét megfizetni, ha utazni akar. Azt pedig tudjuk, hogy a munkás sohsem utazik passzióból. Ugyan mi szüksége van a Déli vasutnak erre az egyötöd részre? A munkásnak ez sok, a milliomos részvénytársaságnak semmi. A fejedelmi tőkéseket nem fogja el valami undorféle, ha tudják, hogy a profitban oly garasok is vannak, melyekhez a munkások verejtéke tapad? Bizonyára nem, hiszen az egész profitot a munkások verejtéke szüli. De legyen beláttása a Déli vasut igazgatóságának és amit a Máv. megtudott adni, adja meg ő is.

Ha a kenyérre valót szükmarkuan méri a Déli vasut, legalább arra legyen gondja, hogy a telepein nyomorgó rabszolgák tisztességes bánásmódban részesüljenek, hiszen ez nem kerül pénzbe. A székesfehérvári fűtőházban garázdálkodik *Groszek* mozdonyfelvigyázó ur. Valóságos hóhéra a munkásoknak. Bakonyi betyárhoz illő durvasággal sérteget boldog-boldogtalant. — Árulkodik nyakra-főre, hogy rettegjék az ő titkos hatalmát. Ebbeli tulajdonságának köszönhető az is, hogy egyik-másik munkást ebben a nyomoruságos világban sétálni küldik. Mi szüksége van a Déli vasutnak arra, hogy spicliket tartson? Mi szüksége van arra, hogy egy olyan hajcsár müködjék a telepén, aki a munkásokat üldözi, elkeseriti. Az igaz, hogy Groszek ur tud jó is lenni. Bizonyitja az, hogy az ő kedvenceinek a legraffináltabb módon szabadságot eszközöl ki. Annál kegyetlenebb az olyannal szemben, aki magas kegyeibe nem tudott beleférkőzni.

A műhelyfőnök ur, aki a munkások iránti jóindulatáról több alkalommal bizonyságot tett, bizonyára tud módot találni arra, hogy Groszek urnak elvegye a kedvét a további zsarnokoskodástól. És ugyanez alkalommal egy másik prima-hajcsárt ajánlunk a figyelmébe.

Ennek az urnak *Bogár* Sándor a neve. Lakatos és fűtőházi csoportvezető, aki árulkodással, gorombáskodással, a csoportjában dolgozó munkások folytonos bántalmazásával akar magának érdemeket szerezni a Déli vasutnál. Ez az ur rendkivül mértékben ellensége az antialkoholista mozgalomnak és ezt tettekkel bizonyitja be. Szereti az ajándékokat is, akár bor, akár pálinka, akár szivar alakjában. Azokat, akik eme tulajdonságát nem méltányolják kellőképpen, egy csöppet sem szereti, sőt üldözi.

Kérdjük a fűtőházi főnök urat, mi szükség van a Déli vasut rabszolgatelepén az ilyen lelketlen hajcsárokra. A rabszolgák huzzák az igát, minek kancsukázzák a hátukat? Ismételten ajánljuk figyelmébe mind a két hajcsárt, mielőtt bebizonyulna az, hogy az ő kancsukájuknak is két vége van.

„Szerte néz és nem leli honját a hazában“...

Üdvözlet a debreceni műhelyben robotoló munkástársaknak! Ezek a testvérek megértették, hogy mi a szolidaritás, mi az öntudatos szervezkedés, mi az a hatalmas erő, ami a szervezkedésben rejlik. Ezek a munkástársak méltók arra, hogy példaképnek állitsuk őket a vasuti munkásság elé, hogy ime, igy cselekedjetek, ha cselekednetek kell.

Emlékeztek-e még a *miskolci* műhely hirneves hajcsárjára, *Kertész* János urra? Müvezető lett volna itt ez a szerencsétlen firma, de a miskolci szervezett munkásság kitörte a nyakát. Miért? Mert Kertész János ur megérett erre tökéletesen. Valóságos kinzója volt a munkásságnak, különösen abban az időben, mikor még a miskolci munkásságot az alamizsna-szövetség tartotta a karmai között. Ennek a szerencsétlen kezü üzleti vállalatnak az apostola volt ez a dühöngő hajcsár, aki a munkások zsirján élősködött. Rettenetes panamákat követett el, mint annak idejében részletesen megirtuk. A munkás szájából kivette az utolsó falat kenyeret, hogy a maga feneketlen bendőjét tömhesse vele. Husért, borért, kölcsön-pénzért, amit soha meg nem adom fejében szedett fel, protekciókat gyakorolt oly mértékben, hogy a miskolci műhely csak ugy büzlött ezeknek a gyalázatos panamáknak a szagától.

Mikor az alamizsna-szövetség korszakának véget vetett a szervezett munkásság öntudatra ébredése, Kertész uram uralkodásának befellegzett. A panamákat megszellőztették. Éppen e lapok hasábjain rántották le a leplet Kertész müvezető ur zsarolási hajlamairól és jött a vizsgálat, jött az elhelyezés. Kertész urnak távoznia kellett a miskolci műhelyből, mert ott már nem volt maradása.

Hova tegyék ezt az embert? A debreceni műhelynek ajándékozták. A mult hét valamelyik napján köszöntött be oda, mint Bolond Istók. A szervezett munkásság mindjárt megtudta, mihelyt Kertész urat megpillantotta, hogy micsoda veszedelem fenyegeti ezzel az áthelyezéssel. Mit vétett a debreceni műhely, hogy ilyen büntetésből ide-oda dobott müvezetőt kapjon hajcsárul?

A szolidaritás érzete abban a pillanatban fellángolt, amikor Kertész ur átlépte a műhely küszöbét. A bujdokló hajcsárt felismerték és a debreceni műhelyben valóságos forradalmi hangulat tört ki, mikor Kertész ur a debreceni műhely kovácsai közzé betete a lábát. A miskolci zsarolóra, a munkásnyuzóra ráismertek, hiába sütötte le a fejét és Palaics Gyula munkástársunk rögtön figyelmeztette Marcsik müvezetőt, hogy Kertész ur ide többé be ne tegye a lábát, mert baj lesz. A munkásság felismerte Kertész urat és nem türi, hogy az az ember, aki a Magyar Vasutas-ban ismertetett galádságoknak részese volt, most a debreceni műhelyben garázdálkodjék. Ez a figyelmeztetés az irodában történt meg.

Marcsik müvezető azt mondta — hiszen egyebet nem is tudott volna mondani — hogy a munkásság lapjában közölt Kertész elleni vádak valótlanok. Palaics munkástársunk erre megjegyezte, hogy de bizony valók, mert ő Miskolcon való jártában erről megbizonyosodott.

Ezt a jóakaratu figyelmeztetést — ugy látszik — nem vette komolyan Kertész ur és még az nap bemereszkedett a műhelybe. No, csak ez kellett. Alig ért a műhely közepére, a műhely kovácsai megálltak a munkában és olyan hatalmas abcugolás támadt, hogy még a szertárból is kiszaladtak.

— Le vele! Hajcsár! Kell-e kövér disznó? Mi van a kölcsönökkel? Hány kiló hus jár kendnek egy napra? — ilyen kiáltások röpdöstek az ijedségtől megdermedt hajcsár felé, aki Marcsik müvezető kiséretében azonnal elhagyta a műhelyt.

Persze, eme hatalmas tüntetés után nyomban hivatalos vizsgálat keletkezett. Jegyzőkönyvet vettek fel a dologról, amelyben benne vannak mindazok a panamák, amelyek miatt Kertész urral megajándékozták a debreceni műhelyet. A jegyzőkönyvet felterjesztették az igazgatósághoz és most kiváncsian várják debreceni munkástársaink az eredményt.

De talán még kiváncsibb erre Kertész ur, aki a debreceni műhely hatalmas tüntetésének a morajára ébredt fel abból a szép álomból, amelyet a miskolci csufos szereplés után a debreceni hajcsárkodáshoz fűzött. Most már nyitott szemekkel meggyőződhetett arról a valóságról, hogy a vasuti munkások szervezettségének ereje mindenkor alkalmas arra, hogy egy-egy Kertész-féle hajcsárt eltegyen lábalól, hogy egy-egy hajcsárral megismertesse, elhitesse azt az igazságot, hogy a munkás is ember, akivel szemben nem lehet büntetlenül garázdálkodni.

Bárhová dugják Kertész urat, a szervezett munkásság fogadtatását el nem kerüli. A debreceniek példát szolgáltattak erre és ezt a példát mindenhol követni fogják.

Ezek után lelje meg Kertész ur honját a hazában.

A nagy siralomház.

(Folytatás.)

Eme felsorolt nagyon sajnálatos körülmény, amely a legmesszebbmenő vizsgálat által sem másitható meg, még az esetben sem, ha talán megejtendő vizsgálatot a legnagyobb rosszakarattal vezetnék, elég világosan bizonyitja azt a lelketlenséget, mivel a Máv.-nál fenálló, könyört nem ismerő mostoha rendszer alapján nagyon sok ezer családfantartót dönt átkos nyomoruságba.

Az ily állapotokat nagyon természetes, hogy sem a miniszter, sem a Máv. igazgatói egyik sem ismerik, de honnan is ismernék? Vajjon ki látott még egy élő minisztert vagy Máv. igazgatót, aki éhes gyomorral, az emberi szervezet teljes fizikai erejét igénylő nehéz munkának a végzésére lett volna kényszeritve, csupán azért, hogy ha már magának kényszerüségből éheznie kell, de legalább a nehéz munka teljesitésére hivatott jövő nemzedéket, a saját véréből származó csecsemőket birja a legszükségesebb táplálékkal, a száraz kenyérrel ellátni, hogy ezeknek az ártatlan csecsemőknek a éhségből eredő, szivettépő jajveszékelése teljesen értéktelenné ne tegye ránézve az életet.

Az ilyen embert és nemzedéket kinzó igazságát leginkább beigazolni látjuk, ha egy kis figyelemmel körül tekintünk ezeknek és hozzájuk hasonló nyomorban élő munkásoknak a családi körében. Ott azt fogjuk tapasztalni, hogy oly családi körből, mint e nyomorgó munkásoké, valamikor, amikor még ha ugyan a munkabér nem is volt jobban megfizetve, de a megélhetéshez szükséges élelmicikkek jóval olcsóbbak voltak, sokkal erőteljesebb, sokkal munkára termettebb fiatalok vették ki az elaggott apáknak a kezéből a szerszámot, mint ma, amidőn nem a szükséges tápanyag, hanem a nyomor, az éhség neveli a gyermeket emberi alakká, kikből azonban teljesen hiányzik a munkához szükséges erő.

Ily körülmények között aztán ne csudálja senki, ha a satnya, erőtlen munkásnak a keze alatt a munka sokkal nehezebben halad, mint ahogy azt egy tökéletesen kifejlett, erőteljes ember végezni birja.

Innen ered az, hogy a kihizott, kényelemben élő hajcsárok, kik a munkás háta mögé vannak állitva, minden rosszat kiáltanak a szegény páriákra. No természetes, bármilyen közel álljon egy jóllakott az éhezőhöz, ő maga nem fogja érezni az éhség gyötrelmeit. De káros ez a munkaadó intézetre is, mert ha tisztességes tápláléka van annak a munkásnak, több erővel és jobb kedvvel sokkal több, sőt még egyszer annyi, de meg sokkal tökéletesebb munkát képes előállitani, valamint ha látja az érdemeit kielégitve, sokkal nagyobb buzgalommal és hüséggel ragaszkodik a munkaadójához, mint a nyomoruság által agyoncsigázott munkás.

Vajjon a házőrző ebtől megkövetelhető-e, hogy hüségesen őrizze a házat, ha enni nem kap benne?

És mindezen sajnálatos eseményeknek csak az a már is mutatkozó következménye, hogy a Máv.-hoz, a nagy, hatalmas intézethez bizonyos félelemmel, sőt legtöbb használható, erőteljes munkás sehogy sem megy dolgozni.

Azok a hajcsároskodással megbizott sötét alakok aztán, akik legtöbb esetben főbünösök, a felsőbbség szemeit ugy iparkodnak bekötni, hogy még ki nem fejlődött gyermekekkel töltik be azokat a helyeket, ahova teljes munkaerőt kellene alkalmazni, ami nem egyszerü, hanem kétszeres bün, mert egyik oldalon a munkaadóval érezteti a kárt csak azért, hogy olcsó munkaerőt hazudva, fejletlen gyermekekkel félnél kevesebb munkát végeztet, mig más oldalon trönkre tesz a nehéz munkával nagyon sok oly fejlődő munkaerőt, amely a teljes kifejlődést kizárva, tizszeresen lehetne az intézetnek hasznára.

És vajjon a Máv. intézet lehet-e olyan, amelynek nem állna érdekébe, hogy a munkaerőre a jövőre nézve is szigoru figyelemmel vigyázzon? Véleményünk szerint a Máv.-nak többszörös érdeke e fölött is őrködni.

(Folytatjuk.)

LEVELEZÉS.

Nagyvárad. (*Fütőház.*) Van itt két káplár, akik semmiképen nem férnek a bőrükbe. Ezek Bócz Jenő és Zsigmond József mozdonyfelvigyázók. Az előbbi kijelentette, hogy ő majd olyat tesz, hogy a váradi futőháznál egy munkás sem fogja a 3 évi szolgálati időt elérni. A kijelentést tett követte, amennyiben rövid idő alatt *hét munkást bocsájtatott el a fütőházfőnökkel,* állitólag munkahiánya miatt. Azonban ez csak üres kifogás. A valódi cél az, hogy nem akarják, hogy a munkások elérjék a 3 évi szolgálati időt, mert akkor nem bocsáthatják el kényük kedvük szerint. Az elbocsátottakat esetleg pár hét mulva visszavesszik, de igy elesnek a már-már megszerzett jogaiktól. Azok lettek elbocsátva, akik már 2—2 és fél éve vannak a Máv.-nál, holott megmaradtak olyanok is, akik csak 1—2 hónapja vannak alkamazásban.

Zsigmond ur alig pár hete, hogy ide került, máris korlátlan urnak képzeli magát, aki ugy beszélhet a munkásokkal, amint neki tetszik. A napokban is egy öreg fütőmunkástársunkat kirugással, felpofozással fenyegetett, mert abban a pillanatban nem állhatott rendelkezésére, mikor hivatta. Figyelmeztetjük eme két basát, hogy az ilyenfajta cselekedetektől tartózkodjanak, mert aki mint vet, ugy arat.

(*Mühely.*) Már a multkor megirtuk, hogy Gelléri Emil mühelyfőnök urnak az a rögeszméje, hogy a munkásokat ok nélkül megbünteti. Amint látszik, ez a betegség napról-napra fokozódik. Alig mulik el nap, hogy egyik-másik munkástársunkat meg ne büntetné 4—5 koronára vagy többre is. Mintha bizony a munkások is olyan könynyen jutnának a kevés keresethez, mint a főnök ur a sokkal nagyobbhoz. Figyelmeztetjük a főnök urat, hogy az a munkás, aki társait alaptalanul denunciálja, az a legközelebbi alkalommal a főnök urat is elárulhatja.

Piski. (*A főnök urnak baja van.*) Baróczi Mihály fütő munkástársunk e hó elején 3 napi szabadságon volt. Azonban az adott 3 nap nem volt elég s igy még 3 napot volt kénytelen kérni táviratilag az üzletvezetőségtől, amit meg is kapott.

Mikor haza jött, a fütőházfőnök azt kérdi tőle, hogy hazahozta-e a feleségét? Az igen válaszra olyat mondott, amit itt nem lehet leirni. Aztán nyilatkozott, hogy az utólagosan engedélyezett szabadságért adja be a kérvényt, de egyuttal adja be az áthelyezésért is, mert maga egy (ismét leirhatatlan kifejezés) és megbizhatatlan ember. Erre munkástársunk erélyesen fellépett, hogy ily szavakkal ne illesse őt, mire a főnök ur ezt eltagadta.

Munkástársunk kijelentette neki, hogy itt meg van elégedve s nem hajlandó elmenni.

A főnök ur fenyegetődzött, hogy akkor kitőri a nyakát. Bármi panaszszal fordulnak hozzá, ez az ur nem hallgatja meg, csak hepciáskodik. Felszólitjuk a főnök urat, hogy igazságosan járjon el s ajánljuk egyszersmind az igazgatóság figyelmébe is, mert az ilyen főnök nem főnöknek való, hanem hidegvizgyógyintézetbe.

Nagykároly. (*Raktári munkások.*) A raktári munkások helyzete nálunk a következő: Tizenketten vagyunk alkalmazásban és pedig olyan formán, hogy a feladási-, kiadási- és gabonaraktárakat, azonkivül az egész szabad rakodót kezeljük. Mi közülünk telik ki a kocsimosó, kisegitő fékező és minden olyan hiány, amit munkás által pótolni lehet. Sajnos azonban, hogy azt a hiányt, ami a különféle ide-oda rángatások által közöttünk támad, csak ritka esetben pótolják. Sokszor amit nyolc ember elvégez, hatnak, sőt többször négynek kell elvégeznie. Most jön szolgálatunk másik része: a vonatok kiszolgálása. Ebben a szolgálatunk a következő: Naponként átmegy és helyből indul és érkezik 26 vonat. Ezeknek a kezelése a mi dolgunk. Ha jön egy vonat, szaladunk azt kiszolgálni, de nem mint hordárok, hanem a podgyász- és gyorsáru szállitmányokat ki- és berakni s ha elvégeztük, azonnal vissza szaladunk dolgozni. Pedig sokszor 120—150 kilós mintaböröndöket szaladva kell hogy vigyünk, mert a vonat nem vár.

Az első vonat indul 4·30 órakor, de az éjjel érkezett ugyneyezett transitókat a két vicinálishoz már be kell rakni, tehát legkésőbb 4 órakor 8 embernek itt kell lenni, ezért reggeli és éjjeli szolgálatra 3 csoportba vagyunk osztva, vagyis 4—4 ember. A csapatok szolgálata a következő:

Első nap kimegy négy ember reggel 6 órakor és haza megy este 6 óra 30 perckor.

Második nap az a négy ember kimegy reggel 4 órakor és haza megy este 8 óra 30 perckor.

Harmadik nap kimegy ugyanaz 4 órakor és haza megy éjjel 12 óra után, feltéve ha a vonat rendesen érkezik be, mert van többször egész óra késés is.

S most vegyük azt, hogy három napba van 72 óra. Felkelés, kimenés, hazamenet és lefekvésre 1—1 órát számitva, kitünik, hogy a 72 órából dolgozunk 54 órát. Pihenésre csak 18 óra jut, vagyis átlag naponként 18 óra szolgálat és 6 óra pihenés. Ehez jön még a napi terhes munka, ugy, hogy sokszor kidölésig vagyunk és megtörtént az a szomoru eset, hogy este azt a négy embert, akinek haza kellett volna menni, 8 óra után iskoláztatták 10 óra 30 percig. Természetesen ez ellen tiltakoztunk s igy aztán elmaradt, de az, aki éjjel szolgálatba van, csak megyen iskolába este 9-től 10-ig.

Ilyen a helyzet Nagykárolyban és ezen — azt hisszük — hamarosan segitve lesz. Gondunk lesz rá, hogy ugy legyen.

Szövetségi ügyek.

A Vasuti Munkások Országos Szövetségének hivatalos közleményei.

Beszámolók.

Szabadka. Julius hó 22-én szabadkai társaink jól látogatott nyilvános gyülést tartottak. Jelen voltak mintegy négyszázan, közöttük számos kinevezett kartársunk. Elnökké *Butor* Lajos tagtársunk választatott meg. A központi kiküldött, *Garai* munkástárs lelkesitő beszédben ismertette a szervezkedés célját és hasznát és az eddig elért eredményeket. A szabadkai tagtársak közül *Kiss* Nándor szólalt föl és kategóriánként ismertette a munkások helyzetét. A szegedi helyi csoport kiküldötte az ottani helyi csoport örvendetes felvirágzásáról számolt be és buzgó összetartásra buzditotta a megjelenteket. Az elnök lelkes zárószóval rekesztette be ezután a közgyülést.

Nyitra. A nyitrai helyi csoport alakuló gyülése julius 29-én este a Kardos-féle vendéglőben tartatott meg. A központ megbizásából az érsekujvári helyi csoport vezetőségének buzgó tagjai müködtek közre a helyi csoport megalakitásánál. A gyülésen jelen volt öt nagytapolcsányi kartársunk is. Egybehivók nevében a gyülést *Latkovics* Vince munkástárs nyitotta meg. A gyülés vezetésére korelnöknek *Szlovák* Józsefet, korjegyzőnek *Hill* Mártont választotta meg.

Korelnök megköszöni a belé helyezett bizalmat és a szót átadta *Oprisán* Zsigmondnak, az első pont előadójának, aki ismertette a Szövetségünk célját és hasznát. Rátért az eddigi vivmányainkra és buzditásra, tömörülésre hivta fel a jelenvoltakat. Beszédét zajosan megéljenezték.

A második pont előadója *Antal* Ferenc munkástárs volt, aki ötnegyed órás előadásában részletesen ismertette Szövetségünk alapszabályait. Kifejtette nagy tetszés közben, mi a korona-szövetség és a munkásszövetség között a különbség és milyen alapokon vannak fölépitve. Fölhivja a megjelent munkástársakat, kivánják-e a nyitrai helyi csoport megalakitását vagy nem? A megjelent munkástársaink *nagy lelkesedéssel egyhangulag* kimondták, hogy megalakitják a helyi csoportot. Ezután a vezetőség megválasztása történt. Elnök lett Marosi Gyula, jegyző Szlovák József, pénztárnok Dovidovics József, ellenőrök Latkovics Vince, Hill Márton, vezetőségi tagok: Szécsi András, Krcsmárik Mihály.

Marosi elnök megköszöni a vezetőség nevében a beléjük helyezett bizalmat és átadja a szót ismét *Antal* munkástársnak, aki ugy a központi, mint az érsekujvári munkástársak üdvözletét nyilvánitotta az ujonnan megalakult nyitrai helyi csoport tagjainak. Összetartásra és szervezkedésre hivta fel a jelenvoltakat.

A gyülés ezután *egyhangulag* elitélte *Lengyel* Zoltán «nép»-képviselőt, aki Szövetségünk ellenségévé szegődött.

Szót kértek még *Kovács* Gyula és *Oprisán* Zsigmond, akik szintén kitartásra, szervezkedésre buzditották a jelenvoltakat.

Ezután szólásra senki sem jelentkezett, elnök az ülést éljenzés közt berekesztette.

Sopron. A soproni vasuti munkások vasárnap, julius hó 28-án alakitották meg a Szövetség helyi csoportját. A központi vezetőség nevében *Fellner* Béla üdvözli a megjelenteket, a gyülés vezetésére elnöknek *Dvorák* Mátyást, jegyzőnek *Vágner* Károlyt ajánlja, akiket a jelenlevők egyhangulag megválasztottak. *Dvorák* elnök megnyitván a gyülést, a szót átadja a *szombathelyi* helyi csoport kiküldöttjének, ki lelkes szavakban buzditja a jelenlevőket Szövetségünk érdekében való fáradhatatlan munkára.

Utána *Fellner* Béla központi kiküldött németül fejtegeti Szövetségünk célját és hasznát, felolvasván és megmagyarázván az alapszabályokat, felhivja a jelenlevőket a soproni helyi csoport megalakitására.

Az elnök kérdésére *egyhangulag* kimondották a helyi csoport megalakitását. A helyi csoport vezetésére, ugyancsak egyhangulag, megválasztották: elnök Máhr Lipót, jegyző Vágner Károly, pénztárnok Dvorák Mátyás, ellenőrök Oláh Mihály, Ferstl Mátyás. Bizalmi emberek Lerchenfeld Mór, Gyurácz Sándor, Fekete Pál, Feldmann János és Kruk János.

Fellner Béla központi kiküldött zárószavai után Lerchenfeld Mór szép beszédben hivja fel a jelenlevőket a helyi csoport vezetőségének mindenkori támogatására. A buzditó szavak elhangzása után a lelkes hangulatban levő gyülést az elnök bezárja.

A helyi csoportok közleményei.

Hatvan. Értesitjük tagtársainkat, hogy mivel augusztus hó első vasárnapján Budapesten országos nagygyülés lesz, ennélfogva helyi csoportunk taggyülését augusztus 12-re halasztjuk és azon való tömeges megjelenésre kérjük tagtársainkat.

A hatvani helyicsoport vezetősége.

MEGHIVÓ.

A Vasuti Munkások Országos Szövetsége szolnoki helyi csoportja augusztus hó 5-én a Deutsch-féle vendéglő összes helyiségeiben

NYARI TÁNCMULATSÁGOT

rendez, melyre a t. tagtársakat tisztelettel meghivja a vigalmi-bizottság. Belépő-dij délután 2—7-ig 40 fil., este 8-tól reggelig páronként 1·20 fil. Az 1·20 filéres jegyek délután váltva reggelig érvényesek.

MEGHIVÓ.

A petrozsényi helyi csoport augusztus hó 20-án

TÁNCCAL egybekötött NÉPÜNNEPÉLYT

rendez, amelyre tisztelettel meghivja a rendezőség az összes tagtársakat. Kezdete délután 3 órakor, tart reggel 5 óráig. Belépti dijak tagok részére 50 fillér, családjegy 1 korona.

VEGYES.

Az Északi Főmühely összes bizalmi férfiait felkérjük, hogy haladéktalanul jelentsék be pontos cimüket, mert igen sokan nincsenek bejelentve és igy az ülésekre nem hivhatók meg.

A szervezőbizottság.

(VII., Rottenbiller-utca 1., I. em. 10.)

INNEN-ONNAN.

< **Sikkasztó vasuti pénztárnok.** Marosvásárhelyről jelentik julius 31-ről: Gerei Árpád állomási pénztárnok tegnap **33000** koronát elsikkasztott és megszökött. A pénzből 20.000 korona a holnapi tisztviselői fizetésre jött. Balla Attila állomásfőnok vette át a pénzt és átadta Gereinek elismervény mellett. Gerei este hazament, megvacsorázott, azután biciklire ült és Brassó felé elszökött. Egész Európára szóló utlevelet váltott magának napokkal ezelőtt. A 20.000 koronán felüli 13.000 kor. a marosvásárhelyi vasuti pénztári készlet volt. Ez esetről Balla állomásfőnök nyomban jelentést tett a rendőrségnek és a kolozsvári üzletvezetőségnek.

< **Nagy vasuti sztrájk.** Kalkuttából, Indiából jelentik a Reuter-ügynökségnek, hogy a keleti vasut alkalmazottai sztrájkba léptek. A sztrájkolók a vasuti töltést szét akarták rombolni, de azok a vasuti munkások, akik nem csatlakoztak a sztrájkolókhoz, megakadályozták. A sztrájkolók tegnap gyülést tartottak, amelyen mintegy 2000-en vettek részt. A gyülésen több szónok arra szólitotta fel az alkalmazottakat, hogy tartsanak ki a sztrájkban.

< **Égő vonat.** Temesvárról jelentik: A budapest—orsovai vonat julius hó 27-én másfél órai késéssel érkezett ide. A késés oka az volt, hogy Valkány és Mokrin közt a nyilt pályán egy tehervonatnak két vaggonja és a velük szomszédos Drécher-féle sörkocsi leégett.

Szerkesztői üzenetek.

Olvasóinkat felkérjük, hogy a lapunknak szánt összes leveleket ezentul igy cimezzék: *Magyar Vasutas* szerkesztősége, Budapest, VII. Rottenbiller-utca 1., I. em. 10. A Szövetség központjának cime a régi marad.

K. L. Szolnok. Keleti lapjában szamárságot irt. F. tagtárs sem nem iródiákja a Szövetségnek, sem nem buzgólkodott az Eötvös megválasztásán.

Hájas József csoportvezető Szolnok. Ön nem tagja a Szövetségünknek, nem is ismeri alapszabályainkat és mégis kritikát mond róla. Mi valódi értékére szállitjuk le ezt a kritikát, csak azt ajánljuk, hogy az olyan ember, aki csoportvezető kollegájának ugy nyilatkozik, hogy az ő csoportjában sok kimustrálni való ember van, hagyjon fel a kritikával, mert nem ért hozzá. Ha értene, nem hangoztatna ilyen kritikát, mert első sorban ön a kimustrálni való. Hogy ezt be ne látná, olyan hülyeséget még önről se tételezünk fel.

Osztálymérnökség Versec. Sziveskedjék Gura pályafelvigyázót utasitani arra, hogy a munkára jelentkező pályamunkásokat minden igaz ok nélkül esetről-esetre ne küldje 5—10 napi sétálásokra azon ürügy alatt, hogy nincs munka. De igenis van, csak tessék utána nézni Gura urnak.

Kovács János esztergályos, Pécs. A pécsi mühelyi és szertári munkások egytől-egyig tagjai a Szövetségünknek. Ön nem az, sőt a mellette dolgozó két furós-munkást is belelovalta abba, hogy tartózkodjanak a Szövetségbe való belépéstől. Aztán azzal fenyeget, hogy ha a mi Szövetségünk emberei kapacitálni merik önt a belépésre, akkor panaszra megy az igazgatósághoz. Ne menjen, nem kapacitáljuk, mert nekünk nincs szükségünk önhöz hasonló alakokra.

Petrozsény. Sajnáljuk, hogy nem lesznek jelen, mert a megbeszélendő ügy fölötte fontos. Arról van ugyanis szó, hogy az összes helyi csoportokban az ügykezelés egyszerü, gyakorlatias és egyöntetü legyen. Ezt pedig csakis ugy sajátithatják el a helyi csoportok, ha a vezetőség részéről valamely ügyes irástudó tagtárs résztvesz az értekezleten. A debreceni helyi csoport inditványozta az országos értekezletet és a központ helyesléssel fogadta és sietett megvalósitani. Hiba esnék, ha valamely helyi csoport, még pedig olyan jelentékeny, mint a petrozsényi, távolmaradna. Ha jegy nincs, kivételesképpen a költséget meg kell tériteni. Ha lehet, jöjjön valaki. De mivel nagy az ut, csak egy ember jöjjön. Üdv.

T. B. Sátoraljaujhely. Sok jóakarat, becsületes érzés és némi ügyesség jeleit mutatja, de még nem érett meg a nyomdafesték alá, azonkivül sokkal rövidebb, semhogy tárcának lehetne használni. Próbálgasson, irjon csak tovább, egyelőre csak az asztalfia számára, idővel használhatót fog produkálni.

Osztálymérnökség, Pozsony. Figyelmeztetjük az ottani pályafelvigyázót, Balogh István urat, hogy az ipari munkásokkal szemben tiszteségesebben járjon el, mert jövő alkalommal kénytelenek leszünk az ottani türhetetlen állapotokat a nyilvánosság elé hozni.

Mauer pályafelvigyázó, Kőbánya alsó p. u. Figyelmeztetjük önt, hogy a munkásokkal tisztességesen bánjon, őket ne sértegesse és a 8 napi szabadságukat ne korlátozza. Hisz önnek is örülnie kellene, ha munkásai bizonyos kedvezményeket kapnak, vagy ön nem ember? Ha jóakaratu figyelmeztetésünk nem használ, ugy tudunk más hangon is beszélni.

Kiadóhivatali üzenet.

Lapreklamációk. Figyelmeztetjük a Szövetségi tagokat, hogy ha nem kapják meg a lapunkat és ez okból megreklamálják, pontosan irják meg nem csak a nevüket, hanem a pontos lakóhelyüket és a tagszámot is. Különben a panaszt nem tudják elintézni, annyi az egyforma nevü tagtársunk.

Felelős szerkesztő: **Farkas Izor.**

Laptulajdonos: A magyar vasutas-szervezet.

Biraucz Döme könyvnyomdája Budapesten, VII., István-ut 11.]

CSERE.

Zágrábi bádogos cserélne bármely mühelybe.

Zágrábi kocsilakatos cserélne bárhova.

Szombathelyi mühelyből kazánkovács cserélne bármely budapesti mühelybe vagy fütőházba.

Békéscsabai fütőházi géplakatos cserélne bármelyik szegedi fütőházba.

Piskii mázoló debreceni vagy szolnoki mühelybe cserélne.

Mely pályaőr volna hajlandó cserélni Hatvanba a miskolci vonal gyermek iskoláztatás végett, mert itt Hatvanba van a 6 osztályu elemi iskolán kivül még polgári és állami iskola is. Tanitásért tandijat nem kell fizetni.

Északi főmühelyi kazánkovács cserélne Istvánteki mühelybe.

Összes cimek a kiadóhivatalban.

Polgári iskolai vizsgálatot tenni szándékozók forduljanak teljes bizalommal **ZSOLDOS** tanárhoz, **Budapest**, Kerepesi-ut **63.**, **IV. em. 33**